

пъденъ въ пустинитѣ отъ Кратера. Слѣдъ нѣколко време обаче той отново се явилъ въ Бактрияна съ скититѣ и възстаналитѣ согдиани и бактрияни. Кенъ, който началствувалъ въ туй време надъ македонскитѣ войски въ Бактрияна, отишълъ срѣщу него и въ единъ упоритъ, кръвопролитенъ бой го разбилъ съвършено. Слѣдъ това поражение, согдианитѣ и бактрианитѣ, които били съ Спитамена, се прѣдали на Кена, а скититѣ избѣгали въ пустинитѣ и увлѣкли слѣдъ себѣ си Спитамена. Но, като се научили за движението на Александра противъ тѣхъ, тѣ за да го омилостивятъ и го задържатъ, испратили му главата на Спитамена.

Слѣдъ туй Александръ се съединилъ съ Кратера и Кена въ Навтака (близо до Мараканда), гдѣто и прѣкаралъ зимата въ 328 срѣщу 327 година.

На пролѣтъ въ 327 г. той тръгналъ къмъ согдианската планинска крѣпость (въ западн. клонъ на Кашгаръ-Даванъ на днешния Белурбъ-Дагъ), послѣдне убѣжище на мятежнитѣ согдиани и на прѣдводителя имъ Оксиартъ. Като не виждалъ никаква възможность съ обсада да вземе тѣзи крѣпость, расположена на върха на една висока, стръмна, непристѣпна, покрита съ снѣгъ планина, Александръ поканилъ отъ войската, срѣщу извънрѣдно щедра заплаца, 300 души доброволци да отидатъ на пристѣпъ. Тѣ съ неимовѣренъ трудъ, но сполучливо се искачили прѣзъ ноцѣта на върха на планината — и крѣпостъта била принудена да се прѣдаде. Александръ великодушно простилъ Оксиарта и се оженилъ за дъщеря му Роксана.

По такъвъ начинъ Согдиана, слѣдъ много и дълговременни усилия, била най послѣ напълно покорена и Александръ тръгналъ противъ паретакитѣ, най виднитѣ отъ които, и меж-

ду тѣхъ плавния — Хориенъ, се заключили въ Хориенската планинска крѣпость, расположена на една висока, непристѣпна скала, заобиколена съ пропасти*). За да се искачатъ на нея, Александръ заповѣдалъ да отсѣкатъ дървета отъ съсѣдната гора и да направятъ стѣлби, съ които да се спустнатъ въ дъното на пропаститѣ и отъ тамъ съ земляни и дървени работи да се искачатъ на върха на скалата. Когато македонцитѣ се издигнали на такава височина, отъ която можали вече да безпокоятъ обсаденитѣ съ стрѣлба отъ лжковетѣ, тогава Хориенъ, имайки прѣдъ видъ примѣра на великодушната постѣпка на Александра къмъ Оксиарта, влѣзълъ въ прѣговори и прѣдалъ крѣпостъта. Александръ, дѣйствиелно, и съ него постѣпилъ твърдѣ великодушно и милостиво и отново повѣрилъ подъ негово управление и крѣпостъта, и окрѣга ѝ. А Хориенъ, въ знакъ на благодарность, далъ на македонската войска храна, отъ каквато тя крайно се нуждаяла. Слѣдъ това Александръ испратилъ Кратера съ една часть войска да довърши покорението на паретакитѣ, а той се върналъ въ Бактра. Кратеръ издържалъ, въ единъ кръвопролитенъ бой съ паретакитѣ, рѣшителна надъ тѣхъ побѣда и, като ги покорилъ съвършено, присѣдинилъ се къмъ Александра въ Бактра.

Въ това време Ермолай и други петима македонски младежи, които били близки царски служители, образуваели новъ заговоръ противъ жи-

*) Нито отъ Арриана, нито отъ другитѣ историци не може положително да се заключи, гдѣ обитавали тѣзи паретаки и гдѣ се намирала хориенската планинска крѣпость, да-ли въ днешния Белурбъ-Дагъ, или въ западниа му клонъ, или пъкъ въ Хиндукушъ? Но безъ съмнѣние — въ единъ отъ тѣхъ, а не въ Паретакена, която лѣжала на с. отъ самата Персия и на з. отъ Мидия. слѣдователно твърдѣ далечъ отъ Бактра и Александра.